

Violes boscanes

Amb la seva gràcia, tan humil, les violes primerenques, gentils missatgeres de la primavera, ens alegren intensament, quan entre mig de l'hervei de les prades i pels marges verdejants, ens afalaguen amb la flaire exquisida de les seves poncelles, migdescloses. Són elles el primer batec de vida de la Natura, dormida fins suara sota el mantell de gel i neu; les que, abans que tota altra flor, ens ofrenen cada anyada, el simbolisme bellament representat per elles de la virtut tan encisera de l'humilitat.

LA FESTA DE LA VERGE

A les acaballes de l'estiu, quan arriba el setembre amb les seves fruites i flors tardanes; quan les pluges tardorenques ens anuncien els jorns tristos i freds de l'hiven, el nostre cor, enyorant la gentil primavera, curulla de vida i d'alegria, s'entristiria, presentint la visió del paisatge grisós d'arbres despullats de fulles verdejants. Més en el cel de les nostres festivitats, apareix com estel lluminós i esperançador, el dia somniat de l'Aplec de la Capella, que té la virtut de fer reviure el nostre esperit al goig més complert, quan ens sentim amorosament cridats al temple sant, estoig de la nostra preada perla, la Verge de la Pietat, Regina de tots els arbucienques. ¡Com ens hi espera Maria en aquesta diadal! Què bé hi passem les hores als seus peus sagrats, acompanyant-la en son

dolor, veint-la plorosa amb son Fill diví als seus braços! ¡Com ens aconsola en nostres penes i serena els nostres ulls i ens acompanya en les nostres alegries, de les que'n fem a Ella participant!

Sortim al captard, després d'acomiar-nos tendrement de nostra Mare, amb l'ànima tranquil·la i el cor vessant de joia i en aquella hora, ens sembla que la nostra vila tan riolera sempre, té un perfum de mercès divines. Es que a tots ens ha afalagat, amb les seves benediccions, la nostra dolcíssima Patrona, a qui canten els infants.

De Pietat Mare i Regina
aquí tot el poble acut,
sigueu l'astre que il·lumina
a la nostra joventut.

C. G.

ARBUCIENQUES

El Campanar

Es una còrpora gegantina, un ull infinit, que vetlla constantment la vila. S'aixeca per damunt de tot, com la testa de la romànica nau de Déu, que, tallant les aigües del món, avança magestuosa, enllà sempre .. sempre enllà! Infinitat de vegades l'he esguardat commós i m'he recullit en mi mateix per descifrar-lo.

A voltes el veig com un rústec pastor, que esguarda airós, el pasturatge de la remada de cases que campen per els faldars del baix montseny; altres, com un pare etern, vigilant de la seva fi-